

INTERVIU CU GLOBE-TROTTERUL DUMITRU DAN

dr. Silviu NEGUȚ

INTERVIEW WITH THE GLOBE-TROTTER DUMITRU DAN

Abstract

The interview approaches various aspects of the life and experience of globe-trotter Dumitru Dan: his higher education in Paris, his activity as a geography teacher at the Commercial High-School in Buzău etc. The interview focusses on his extraordinary journey by foot around the world (100.000 km) for 6 years, wearing a national costume and peasant sandals. The interview speaks about the other three Romanian youths and the circumstances of their deaths during the competition, their adventures and unusual experiences, Dumitru Dan's tireless activity of lecturer in schools, cultural centres, businesses etc. during the more than 3.000 meetings he had all over Romania.

Keywords: globe-trotter, journey by foot, peasant sandals, performance

Cuvinte cheie: globe-trotter, călătorie pe jos, opinci, performanță

Redăm integral interviul luat globe-trotter-ului român Dumitru Dan (1890-1978), realizatorul unei performanțe ieșite din comun: 100.000 de km, pe jos, în jurul lumii, din care 96.000 de km în perioada 1910-1916 și 4.000 de km în vara anului 1923, călătoria fiind întreruptă din cauza Primului Război Mondial. El a fost unicul concurent care a finalizat concursul promovat de Touring Club de France, ceilalți participanți renunțând pe parcurs datorită dificultăților întâmpinate sau, și mai rău, pierzându-și viața, așa cum s-a întâmplat, din păcate, și cu ceilalți trei tineri români (Gheorghe Negreanu, Paul Pârvu și Alexandru Pascu).

Interviul a fost realizat de actualul profesor universitar Silviu Neaguț, pe vremea aceea redactor la Editura Enciclopedică Română și colaborator permanent la Radio România, în ziua de 21 iulie 1975, în modesta casă pe pământ din Buzău, a domnului Dumitru Dan, din Bulevardul Lenin nr. 38 (astăzi, Bulevardul 1 Decembrie 1918, casa dispărând însă sub lama buldozerelor ceaușiste). A fost publicat atunci, parțial și alterat, în *Almanahul*

*Turistic '76*¹ și prezentat, de asemenea incomplet, în câteva emisiuni de radio. Redescoperit recent, sub forma dactilografiată, din urmă cu 43 de ani, acesta a fost oferit spre publicare în buletinul științific al Muzeului Județean Buzău. Devenit un apropiat al lui Dumitru Dan, cu care a purtat corespondență și numeroase conversații, domnul Silviu Neguț este unul dintre cei mai avizați cunosători ai marelui călător, așa cum reiese și din acest interviu care relevă din plin performanța și marile calități ale globe-trotter-ului român.

*

Silviu Neguț: Dumitru Dan, sunteți realizatorul unei extraordinare performanțe. Vă rog să-mi vorbiți despre ea.

Dumitru Dan: Despre această călătorie aș putea să vă spun foarte multe, pentru că a face o călătorie ca a mea, timp de atâția ani de zile...

S.N.: Pentru început aș vrea să ne spuneți cât ați parcurs pe jos în jurul lumii?

D.D.: Pe jos, în jurul lumii, am parcurs 100.000 km. Dar de fapt nu „în jurul lumii” pentru că noi nu am realizat o „circumferință a globului”, ci am călătorit „pe tot globul pământesc”, adică din capitală în capitală prin 74 de state...

S.N.: Vă rog să-mi spuneți cine a organizat acest concurs?

D.D.: Acest concurs s-a organizat la Paris în 1909. Noi eram studenți acolo, vreo patru români plecați din țară pentru că nu am putut obține intrarea la vreo facultate, acolo erau cămine și cantine gratuite. Văzând afișe sau anunțuri în ziare că s-a deschis un concurs și se plătește un franc pentru kilometru, ne-am prezentat și noi la „Touring Club de France”...

S.N.: Asociație creată pentru promovarea turismului. Deci călătoria dumneavoastră s-a înscris ca o acțiune pe linie turistică...

D.D.: A fost pe linie turistică, dar și o chestiune sportivă.

S.N.: În 1910 turismul românesc era aproape inexistent. Cred că ați jucat un rol important în a influența dezvoltarea sa mai târziu.

D.D.: În 1910 turismul românesc era „inexistent complet”! Nici nu se știa ce este. Iar sportul consta aproape numai în alergări de cai. Ministrul Marghiloman avea la Paris vreo cinci cai care costau cam 80.000 de franci fiecare. Cai de curse. Aici la noi era foarte puțin sport. Nu prea se știa la București ce este sportul. Erau la București în 1907 - 1908 cinci turisme și nu aveau șoferi. Tramvaie nu erau decât cu cai. Nici mașini, dar nici șoselele nu erau bune.

S.N.: Câți concurenți au fost?

¹ Silviu Neguț, *În jurul lumii cu Dumitru Dan*, în *Almanah turistic '76*, pp. 189-192.

D.D.: 200, din 37 de țări. Fiecare a avut traseul lui. Unii au avut un traseu de 40.000 km, cu o circumferință pe la nord, și au cerut 8 ani. Alții, pe la sud, 60.000 km, au cerut 10 ani. Iar noi, pentru tot ocolul lumii - 100.000 de km! – n-am cerut decât 6 ani...

S.N.: Așadar au revenit în medie...

D.D.: 45 km pe zi! Am făcut și mai mult. Depindea de traseul pe care îl făceam, de greutățile pe care le întâmpinam, de șoselele pe care mergeam. Dacă erau deluroase, dificile, mergeam numai 10 ore pe zi. Când erau mai bune sau la șes mergeam și 12-13 ore ...

S.N.: Spuneți-mi câteva lucruri despre ceilalți trei concurenți români.

D.D.: Ceilalți concurenți români au fost: Paul Pârvu, care era fecior de țăran din Ardeal. Făcuse liceul la București, știa foarte bine să cânte din fluiet. Altul, Negreanu, de la Iași, știa să cânte din caval. Tot băiat de la țară.

S.N.: Cred că a mai rămas Pascu...

D.D.: Pascu, da. Alexandru Pascu din Constanța. Și știa să cânte din armonică. Și știa și limbile greacă și turcă. Ucraineană și rusă cunoștea cel de la Iași, iar celălalt știa maghiară și germană. Eu învățasem la liceu franceza și germana.

S.N.: Cine știa limbi arabe?

D.D.: Limbi arabe a învățat Paul Pârvu. Paul Pârvu și cu Negreanu știau araba, engleza și japoneza.

S.N.: Dumneavoastră sunteți geograf. Cine era cel de-al doilea geograf?

D.D.: Negreanu. Ceilalți au urmat Conservatorul.

S.N.: Cum ați ales traseul?

D.D.: Când ne-am prezentat la asociație ni s-a dat un termen de pregătire de șase luni de zile. Noi cei care urmasem geografia am studiat clima, paralelele, diagrame, fluxul, refluxul, mările, oceanele, ca să vedem cum poți călători mai bine. Pentru că una este să călătorești vara și alta, iarna. Apoi schimbam întotdeauna de la sud la nord și de la nord la sud ca să nu avem iarnă. Am cumpărat și un aparat care măsoara distanța, ca să vedem câți kilometri parcurgem...

S.N.: Ce aveți voie să dețineți asupra dumneavoastră?

D.D.: Revolvere – două, cuțit, rucsac, un aparat de fotografiat pentru ocaziile de a fotografia fel de fel de curiozități...

S.N.: Au fost impuse niște condiții speciale celor care participau la concurs, niște condiții grele...

D.D.: Condițiile nu erau grele... Trebuia să prezentăm traseul... Condițiunea era să mergem la drum fără bani de acasă, să nu primim bani de acasă, să ne câștigăm existența pe drum.

S.N.: Cei patru români ați găsit, după câte știu, o modalitate originală de a vă câștiga existența pe drum...

D.D.: Într-adevăr originală. Dădeam spectacole folclorice, cu dansuri și cântece populare românești.

S.N.: Câți concurenți s-au înscris și câți au reușit să termine?

D.D.: 320 s-au înscris și au fost aprobați 200, din care 100 au murit pe drum, 50 s-au întors acasă și restul au rămas prin fabrici.

S.N.: Deci sunteți singurul om din lume care a reușit această extraordinară performanță. Pentru aceasta au fost necesare, cred, niște calități morale deosebite.

D.D.: Da, într-adevăr. Dar am întâlnit multe femei care ne-au urat curaj și voință pentru că numai așa vom învinge. Și am avut, pentru că altfel, nu am fi putut continua! Diferitele accidente pe care le-am avut...

S.N.: Menționați câteva.

D.D.: Luptele cu gorile, maimuțe și alte animale. Posed certificate că mi-au rupt două degete de la mână, mușchii de la mână. Mâncat de țânțari și muște. Uite petele acestea de pe față! Am avut friguri, am căzut prizonier la un trib australian, arestat ca spion în Europa...

S.N.: După câte știu această călătorie nu a fost lipsită de peripeții. Vă rog să ne expuneți una sau două pe care le considerați cele mai dificile.

D.D.: Da. În ce privință, mai hazlii sau mai periculoase?

S.N.: Și periculoase și hazlii!

D.D.: Am avut un accident mare în Australia. În drumul nostru de la Sydney la Brisbane am ajuns la marginea unei păduri de liane. Eu și Pascu am pornit să căutăm niște arbori în care să ne agățăm hamacele și cum ne apropiam de o poiană în care era mult zgomot am dat peste o capcană de animale. Am căzut în groapa aceea care era de 5-6 metri! N-a durat mult că ne-am pomenit cu vreo 4-5 banghii, din ăia care luptă cu bumerangul și woomera. Le-am făcut semn să ne scoată și ei au fugit. Au venit înapoi și au aruncat niște buruieni care fumegau și am căzut în nesimțire. Ne-am trezit legați în fața șefului de trib. Ei dansau, cântau și mâncau. Ne-au adus și nouă să mâncăm: niște larve și gândaci prăjiți. Apoi friptură de cangur „cu garnitură de șarpe”. Ne-au adus și niște oale cu băutură. Nu obișnuiam băuturi alcoolice așa că „i-am refuzat”! Când am văzut că s-au îmbătat toți și nu mai mișcă, am fugit. I-am luat pe colegii noștri, am ocolit pădurea și am ajuns la Brisbane de unde am luat vaporul pentru Noua Zeelandă.

S.N.: Ați avut o întâmplare la Paris...

D.D.: Da. Când am trecut noi din nou prin Europa, la Paris se deschisese un mare magazin. „Lafayette” se numea. „S-a deschis cel mai mare magazin, magazinul „Lafayette” – 3000 de raioane și 9000 de vânzători - și toți care vor lua un articol de 10 centime vor lua masa gratuit, iar cel care va căuta un articol de pe glob și nu-l va găsi, va primi o recompensă de 25.000 de franci”. Așa

sunau reclamele. Eu am cerut „sandales roumaines” – opinci! Și n-au avut. S-a întâmplat după cum...

S. N.: Pentru că a venit vorba de opinci, câte perechi ați rupt în timpul călătoriei, toți cei patru?

D.D.: În timpul călătoriei așa cum am ținut evidența orașelor și a certificatelor, am ținut și evidența opincilor pentru că atunci când se rupeau le strângeam în rucsac și pe unde ajungeam le predam pe la muzee. Ca o curiozitate: am rupt eu personal 497 perechi de opinci și 28 de costume naționale! O pereche de opinci nu ținea decât câteva zile... Șoselele erau grele, pietroase, și opincile se toceau repede.

S.N.: În timpul susținerii spectacolelor care erau dansurile și cântecele pe care le prezentați?

D.D.: Spectacolele pe care le dam, căutam să nu dureze mult. Cam o jumătate de oră sau o oră. Cânta colegul meu, cânta din armonică și noi trei jucam...

S.N.: Cine cânta la armonică?

D.D.: Alexandru Pascu din Constanța. Pe timpurile acelea nu erau acordeoane. Era o armonică mică, însă cânta bine tare. Noi trei jucam. Jucam Banu Mărăcine, Brăulețul, Resteiu, Ciobanul și Românul.

S.N.: Așadar ați purtat, ați făcut cunoscut în toată lumea folclorul românesc...

D.D.: Da. Și cu ce succes! Toți se minunau de frumusețea acestor jocuri... De multe ori eram rugați să repetăm spectacolul!

S.N.: După câte știi, Pascu este primul care, dacă putem zice așa, a părăsit expediția. În ce condiții?

D.D.: La Bombay. Am fost chemați de maharajah și după ce am dat un spectacol frumos ne-a rugat să-l mai lăsăm puțin pe colegul Pascu, ca să-i distreze musafirii. Noi am plecat în oraș ca să ne luăm ce ne mai trebuia și când am revenit l-am găsit dormind pe un pat de vreo 15 m lungime cu vreo zece inși alături... Am întrebat ce s-a întâmplat cu el și ni s-a spus că la ei se obișnuiește, după masă, să ia fiecare câteva degetare de opium dintr-un cazan, prin furtună. Și că a luat și el din curiozitate. Cantitatea a fost prea mare și, cu toți medicii de la palat și din oraș care au fost chemați, l-am pierdut...

S.N.: Următoarea victimă a fost Negreanu.

D.D.: Am ajuns în China și ne îndreptam spre Peking. Străbăteam munții Nan-lin pe o ploaie mărunță și în timp ce mergeam în șir indian pe marginea unei prăpăstii, colegul Negreanu a alunecat și a căzut în prăpastie. Cu tot ajutorul dat într-un sat din apropiere, l-am pierdut și am rămas numai doi, eu și colegul meu Paul Pârvu.

S.N.: Care a dispărut tot în niște condiții tragice...

D.D.: Paul Pârvu, nu prea în condițiuni tragice. După ce am străbătut Siberia, am trecut strâmtoarea Bering în Alaska. Era prin 1913. Atunci s-au manifestat primele semne ale reumatismului la colegul meu. Am revenit în America de Nord în anul următor și când am ajuns în Mexic, el nu mai putea merge pentru că îl durea un picior. După consultația medicală s-a constatat că este bolnav de reumatism poliarticular. La sfatul medicilor l-am internat la Băile de la Kissimmee, lângă stațiunea Tampa, în Florida. De acolo, m-am dus încă 10.000 km singur. Despărțirea a fost foarte tragică. A plâns și el, am plâns și eu. Făcuse băiatul ăsta 90.000 km și tocmai acum când să câștige premiul nu mai putea merge. La plecare, m-a rugat să-i las și cățelul și i l-am lăsat pe Harap...

S.N.: Cel de-al cincilea membru al expediției!

D.D.: Da, da! Negreanu, care era fiu de cioban, a avut plăcerea să ia un cățeluș și a luat un cățeluș mic și negru, ciobănesc, care se făcuse mare acum, era cât o oaie de mare. I-am lăsat cățelul lui Paul Pârvu și am rămas absolut singur.

S.N.: Apoi...

D.D.: Am mers prin multe țări din Marea Caraibilor și în Venezuela. Am traversat Atlanticul și când am ajuns în Spania m-am interesat de colegul meu. Mi s-a spus că e bine. I-au pus o proteză la picior în urma operației. A rămas profesor la o școală românească și a murit câteva luni mai târziu la Cleveland.

S.N.: Și, în continuare...?

D.D.: Am călătorit cu vaporul până în Malta și am fost torpilați de un submarin german. Apoi am plecat la Salonic...

S.N.: Unde ați avut niște peripeții, arestat de englezi ca „spion” și expedit „par avion” la Londra... și, în sfârșit, călătoria s-a terminat în 1916, la șase ani de când a început. La 1 aprilie 1910 plecaserăți din București.

D.D.: Da.

S.N.: Deși era „1 aprilie”, nu a fost o păcăleală această călătorie!

D.D.: Da! 1 aprilie, a fost o zi importantă pentru noi, o zi mare. Cu toate peripețiile și accidentele pe care le-am avut, am reușit să ajung la 29 martie 1916 din nou la București. Când am revenit în țară am fost mobilizat la marele cartier general, ca tălmăci-interpret. Am făcut războiul, '16, '17, '18...

S.N.: După câte știu, câteva mii de kilometri i-ați realizat în 1923, la cererea Touring Clubului francez, pentru a putea acoperi toți cei 100.000 kilometri și a încasa premiul pus în joc.

D.D.: În 1923, da, este foarte just. Mai aveam 4.000 de km de făcut și i-am realizat atunci. Am fost prin Iugoslavia și Italia și am ajuns la Paris. Altfel nu puteam lua premiul. Am avut scuze că țările acestea erau în război și nu am putut intra în ele. Am luat, natural, premiul. După cum scrie și în cartea „Străbătând lumea”. Francul era cam devalorizat...

S.N.: Pe urmă ați devenit, după câte știu, profesor de geografie la Brăila, și, mai târziu, la Buzău. Am discutat cu foști elevi de-ai dumneavoastră și mi-au spus că lecțiile de geografie erau o adevărată delectare. Vă rog să rememorați o asemenea lecție.

D.D.: Cum să vă spun, la lecțiile mele, le reprezentam nu numai „geografia obișnuită”, ci și curiozități geografice de pe glob...

S.N.: Erați cel mai în măsură să faceți asta!

D.D.: Da, eram, pentru că „cunoaștem terenul”. Ascultau și elevii și colegii mei, profesorii, pentru că au luat foarte mulți parte la cursurile mele speciale de geografie, când le arătam cum arată locurile, clima, oamenii, băștinașii de acolo. Cum sunt, pentru că erau multe colonii pe vremea aceea și locuitorii erau ca și sclavi. Erau bătuți, puși la jug, la pluguri...

S.N.: În anul 1911, când dumneavoastră străbăteați pentru prima dată Africa, exista un singur stat independent pe tot continentul – Liberia. Astăzi mai există doar câteva colonii în Africa.

D.D.: Da. Da, foarte adevărat.

S.N.: Nu v-ați gândit peste ani să refaceți acest traseu, dacă nu în întregime cel puțin parțial?

D.D.: Să vă spun ceva, m-am angrenat în muncă, am avut doi copii, plus mutările mele de la Brăila la Ploiești, de la Ploiești la Bacău, de la Bacău la Buzău....

S.N.: De când sunteți în Buzău?

D.D.: De vreo 35 de ani.

S.N.: Ați funcționat la liceul comercial, din câte știu.

D.D.: La liceul comercial, da.

S.N.: Cum se explică tăcerea dumneavoastră peste ani, pentru că după câte știu abia după ce a apărut volumul „Străbătând lumea” ați început să vă faceți cunoscută această performanță.

D.D.: Să vă spun ceva. Am apelat la ministerele de atunci și nu mi s-a dat nici o atenție. Sportul era foarte puțin practicat, și numai în familie. Se adunau trei-patru copii de bogătași care făceau sport în curtea palatului lor. La București, în 1916 când am venit, mi s-a furat din camera de la hotel un colet cu 15-16 kg de acte, documente, monede. Monedele le-am găsit la bijutier și mi le-a restituit. O parte din ele. Actele, nu. Mi se spunea, dumneata ai făcut contract cu Franța să-ți tipărească cartea, du-te acolo în Franța și vezi. Tipografiile erau particulare. Îmi ziceau, uite domnule facem o mie de exemplare și îți dăm și dimitale cinci lei de bucată, sau zece. De unde să știu eu câte exemplare făceau. Nu erau oameni sinceri. Astăzi, când Partidul Comunist se află în fruntea țării și toate tipografiile și editurile sunt de stat, ai încredere. Scrie chiar pe cartea „Străbătând lumea” câte exemplare s-au scos: 25.000 de exemplare...

S.N.: După câte știu ați atins în timpul călătoriei 67° lat. N și 40° lat. S. menționați și alte performanțe.

D.D.: Când am ajuns la Touring Clubul Francez am prezentat statistica celor 100.000 km parcurși: 89.000 km pe uscat și 11.000 km pe apă. Am certificatele de la comandanții de vapor care scriau câți km am făcut pe punte. Din Panama și până în Japonia am făcut 27 de zile pe Pacific și am realizat 1.800 km. Din Glasgow și până în Canada, la Quebec, 14 zile...

S.N.: În afară de Pacific ați traversat Atlanticul și Oceanul Indian. Deci principalele trei oceane ale globului.

D.D.: Da, și șapte mări. De fapt mult mai multe. Am trecut și prin Mediterana, Marmara, Marea Roșie...

S.N.: Și practic toate continentele, exceptând Antarctica.

D.D.: Da, ea nu se cunoștea bine pe atunci. La facultate nu am auzit de ea.

S.N.: După câte cunosc sunteți capabil de performanțe și astăzi. Știam că numai în școli ați ținut peste 2000 de conferințe. Poate dumneavoastră ne spuneți mai multe lucruri despre asta.

D.D.: Da, am ținut 2.940 de conferințe la școli, cămine culturale și case de cultură. Am ținut și în cluburi muncitorești.

S.N.: Primiți multe scrisori de la admiratori?

D.D.: Scrisori primesc cam 7-8 pe zi. O dată am fost bolnav și am rămas în urmă cu vreo 40 de scrisori și a trebuit să le fac. Am 3.500 de scrisori, pe care le-am pus în ordine alfabetică, și vreo 2000 de ilustrate, cu vederi din țară și din străinătate.

S.N.: Ce sfaturi le-ați dat turiștilor? Ce l-ați sfătui pe orice om care vrea să călătorească?

D.D.: Le-am spus așa, că dacă vor să meargă să fie atenți și să studieze terenul, să aibă în vedere timpul și să știe, să cunoască direcția... drumul pe unde va merge....

S.N.: Dacă ar fi astăzi să călătoriți în jurul lumii, ce mijloc de transport ați prefera?

D.D.: Astăzi n-aș avea curajul să mă duc în jurul lumii cu nici un mijloc de transport! Aș avea curajul să merg pe jos dacă m-ar ține picioarele. Dar ca să merg cu.... Văd că avioanele cad, când colo unul, când acolo altul. Vapoarele la fel. Trenurile se ciocnesc. Deci nici în tren, nici în avion nu este sigur azi. Cel mai sănătos pentru tinerii de azi, cu toate că am împlinit 85 de ani acum...

S.N.: Mulți înainte!

D.D.: Mulțumesc. La 13 iulie. Am permis pentru a călători gratuit cu autobuzul, mă duc la piață, îmi fac cumpărăturile și nu mai aștept autobuzul,

vin acasă pe jos. Fac 6-7-8 km zilnic pe jos prin oraș. Asta ca să pot să am poftă de mâncare, să circule sângele, să am antrenament...

S.N.: Credeți că această călătorie v-a călît și v-a ajutat să atingeți această vîrstă?

D.D.: Să vă spun sincer, cred că da, m-a călît. Dar și situația mea fizică mi-a permis. Sunt slăbuț, am sânge mult și pot să rezist și la frig și la căldură. Și la mers pe jos. Dacă aș fi fost prea gras sau poate prea înalt îmi închipui că n-aș fi putut rezista. Am văzut oameni mari, grași, care nu pot să reziste la fuga pe jos. Am făcut un concurs cu unul gras pe un deal, să ne urcăm, și am fugit eu înaintea lui pentru că el avea vreo sută de kilograme și eu numai cincizeci. Și n-a putut să se țină de mine.

S.N.: Când s-a întîmplat asta?

D.D.: Asta s-a întîmplat acum vreo doi ani de zile, aici pe un deal, la Valea Teancului...

S.N.: Activitatea dumneavoastră este aproape incredibilă la cei peste 85 de ani...

D.D.: Nimeni nu crede. Mulți mă întrebă ce etate am. Mulți spun 67, alții 72. Zic, vă mulțumesc, eu vă doresc 100 de ani, fără reparații! Cum 100? Da, 100, eu am 85. Da, mulți înainte, mulți înainte.

S.N.: Vă rog să-mi spuneți ce muzee din țară posedă piese din timpul călătoriei Dvs.? Știu că ați obținut autografe de la șefi de state, guvernatori, oameni importanți...

D.D.: Muzeului Sportului din București i-am dat vreo 300 de certificate. Și la Bacău unde „am făcut” peste 200 de școli în 1973, '74, '75, la muzeul de acolo. Am donat 131 de certificate. Ziarul „Steagul Roșu” din Bacău scria că „muzeul de istorie din Bacău s-a îmbogățit cu acte principale de la globe-trotterul român Dumitru Dan”.

S.N.: Și Buzăul...

D.D.: Am donat un album cu 400 de certificate și fotografii pentru muzeul de istorie.

S.N.: Vă mulțumesc pentru toate cuvintele frumoase pe care le-ați spus, pentru deosebita dumneavoastră amabilitate și pentru interesantele lucruri relevate cititorilor ALMANAHULUI TURISTIC '76. În numele lor vă urez încă mulți, foarte MULȚI ANI !

D.D.: Și eu vă mulțumesc pentru vizită și vă rog să poftiți și altădată. Vă rog să mă scuzați că sunt în deranj cu muzeul care nu e aranjat.

Dumitru Dan la vârsta de 85 de ani, împreună cu Silviu Neguț